

Ние се спогледахме съ свити устни. Не смѣхме никой нищо да запита.

— Погребалъ баща си и оттогава отишълъ да служи въ болницата. Червениятъ кръстъ е отъ тамъ. Казватъ, че ималъ кръстъ нѣкакъвъ. Кръстъ не съмъ видѣлъ на гърдитъ му, ала знамъ, че работи много. А откакъ е погребалъ баща си — говори само съ болнитъ и раненитъ. И само тогазъ го виждали да се усмихне.

— А какво прави сега тукъ?

Запитаниятъ не отговори. Само дигна рамѣнѣ и отмина. Той служеше въ близката гостилница и види се бързаше за работа.

Въ часа по история ние разказахме тая история на учителя Ноновъ. Той обичаше Шишка и отеднажъ си спомни за него. По очитъ му се покаха сълзи.

— Видите ли — каза той — азъ винаги съмъ казвалъ, че това момче носи златно сърдце...

Той отмахна набърже очилата си, повъртѣ ги въ ржката си и бързо повтори.

— Златно, златно сърдце.

И урока мина въ разкази за побѣди и герои съ чиличени мускули и златни сърдца.

Ние обичахме учителя по история. Той бѣше наистина старъ, ала когато ни разказваше урокъ, очитъ му блѣскаха съ нѣкаква чудна свѣтлина, челото му се проясняше, чорвенина обливаше странитъ му. Той сѣкашъ цѣлъ подмладяваше. Звънецътъ бие, а намъ не ни се излиза, — иска ни се да ни разказва още, още...

Тоя пътъ, въ края на часа, той се обърна къмъ насъ: